

riné Iaşvili) capabil de a le da în primul rînd pregnantă *culoare* înainte de a le da viaţă.

Scriind despre excelenţa tînărului dirijor Horia Andreescu, să încercăm un succint răspuns. Lucrurile au fost cu deosebire limpezi în *Sonata „Pian e forte“* de Giovanni Gabrieli, lucrare preclasică cu sobrietate dusă la bun sfîrşit şi, mai ales, în excelenţa lucrare care este *Simfonia* de Leos Janáček, piesă de capitală epurare a mijloacelor sonore nu în direcţia unei asceze sonore în felul unui Anton Webern, de pildă, ci în aceea a căutării unui radical melos sonor de coloratură folclorică pregnantă. Gestică lui Horia Andreescu este o gestică de larg ambitus expresiv; cu alte cuvinte, repertoriul de mişcări şi indicaţii dirijorale îi permite acestuia răspunsuri variate, larg espaţiate din partea colectivului orchestral (este aici acea notă de profesionalitate despre care scriam mai sus). Dincolo de deosebita mobilitate a gesticii, dincolo de rigoarea de nefisurat răzbătînd din spatele construcţiei sonore, de observat este forţa de convingere, de persuasiune a tînărului dirijor, calitate fără care orice pregătire rămîne nefinalizată. Este greu de explicat aceasta în cuvinte; fapt este că, pornind de la evidenţa premiselor profesionale bine formate ale lui Horia Andreescu şi sărind de aici la efectul sonor direct, trăit în sală, lanţul nu poate fi întregit prin deducţie decît în acest mod: presupunînd existenţa acelei calităţi distingînd întotdeauna pe dirijorii de personalitate. Este vorba aici de primordiala calitate a oricărui interpret vrednic de a fi numit *dirijor*.

Viorel CREŢU

Mircea Cristescu—Gilbert Schuchter

În concertul de la Ateneu dirijat de Mircea Cristescu, alături de piesa Irinei Odăgescu-Tuţuianu (poemul coregrafic *Cîntec înalt*) a fost introdus, chiar în deschidere, *Preludiul simfonic* de Ion Dumitrescu, în semn de omagiu la împlinirea vârstei de 70 ani de către cunoscutul compozitor, profesor şi preşedinte (un sfert de veac) al Uniunii Compozitorilor. Lucrare de notorietate, des cîntată, *Preludiul simfonic* a intrat în fondul clasic al literaturii muzicale româneşti.

Piesa Irinei Odăgescu, o primă audiţie, este gîndită ca un poem coregrafic în două părţi, muzica fiind destinată vizualizării unui posibil program. Apare firească în acest caz preeminenţa expresivităţii care, de fapt, caracterizează pe un plan mai general muzica compozitoarei. Am putut observa, mai bine acum, şi înclinaţia spre pitoresc, folosirea unor instrumente mai puţin obişnuite în orchestra simfonică (fierăstrăul de pildă, cu rol important), toate aceste trăsături fiind subsumate tendinţei, sau efortului din partea compozitoarei, de cristalizare a unui stil propriu, cît mai bine individualizat în contextul unei şcoli româneşti de

compoziţie cu multe valori, destul de diferite ca orientare, stil etc.

Aşteptam cu nerăbdare să reascultăm *Concertul al treilea pentru pian* de Beethoven, mai ales că solistul propus, austriacul Gilbert Schuchter, cîntase cu Böhm, Karajan, Münch şi alţi maeştri ai baghetei, cum ne anunţa programul de sală. Decepţia noastră a fost cu atât mai mare: încercam cu toată bunăvoinţa să regăsim măcar amintirea unui pianist de clasă dar ea a rămas prea palidă, poate doar tuşul cald şi robust, arareori. În rest apăreau tot felul de curiozităţi ritmice, tempo-uri exagerat de lente şi o anevoioasă parcurgere a pasajelor tehnice mai dificile. Actul interpretativ nu este, din păcate, o imagine ce rămîne nealterată de-alungul anilor, frumuseţea lui se perimează, vai, cel mai repede şi e nevoie de forţe intacte pentru a-l reîmprospăta sau reactualiza. Altfel sîntem martorii unor situaţii, ca cea pe care o relatăm, cînd toată lumea de pe scenă şi din sală se simte jenată.

După pauză am aflat orchestra simfonică în forma sa cea mai bună, cu poftă de cîntat. *Simfonia I-a* de Şostakovici pe care o auzim destul de rar, cu exuberanţa ei întunecată adesea, cu aceea veselie crispată şi nicidecum destinsă sau lipsită de nori cum o găesc mulţi comentatori, a fost şi un prilej de a redemonstra virtuozitatea soliştilor din Filarmonică: concert-maestrul Avy Abramovici, clarinetistul A. O. Popa, oboistul Mihai Elena, flautistul Nicolae Maxim, cei doi Ungureanu — de la violoncel şi de la corn, trompetistul Nicolae Ciobanu şi alţii.. Mircea Cristescu ne-a prezentat această primă simfonie a lui Şostakovici într-o manieră fluentă, energică, scînteietoare, recompensîndu-ne parcă pentru concertul de pian neizbutit de mai înainte.

Dan SCURTULESCU

„Isteaţa” de Carl Orff la studioul Conservatorului

Procesul de învăţămînt practicat de catedra de canto a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” include, periodic, montarea unor opere în sala proprie de spectacole, oferind astfel studenţilor — mai ales acelor aflaţi în ultimii ani de studiu — posibilitatea de a se aclimatiza cu ambianţa specifică a scenei, de a interpreta un rol integral în condiţiile uzuale ale unui teatru muzical, în decor, costume şi cu acompaniament orchestral.

În aceste condiţii au fost reprezentate la studioul Conservatorului, în anul trecut, operele *Così fan tutte* de Mozart şi *Gianni Schicchi* de Puccini, iar în anul universitar curent *O noapte furtunoasă* de Paul Constantinescu. Tuturor acestora li s-a adăugat recent opera *Isteaţa* de Carl Orff, destinată a constitui — alături de *O noapte furtunoasă* — exa-